

Anka Kuşu ve Serçe

Jane MEADOW

Anka Kuşu ve Serçe

Jane MEADOW

Ormanın çok yukarısında, bir anka kuşu alev turuncusu ve kızıl kanatlarla uçuyordu. Tüyleri usulca parlıyor, arkasında altın kıvılcımlardan bir iz ışıldıyordu. Anka kuşu uzun yollar katetmişti ve şimdi yuva yapmak için güvenli bir yer arıyordu. Aşağıdaki orman derin ve yeşildi; uzun ağaçlarla ve gizli gölgelerle doluydu. Anka kuşu görkemli ve çok yaşlıydı, ama büyülü bir kuş bile sıcacık bir yuvaya ihtiyaç duyar.

Alçak bir dalda küçük bir serçe zıplayıp cıvıldıyordu. Minicikti, neredeyse bir başparmak boyundaydı; yumuşak kahverengi ve gri tüyleri, krem rengi bir karnı ve dik duran bir kuyruğu vardı. Parlak siyah gözleri merakla ışıldıyordu. Serçe parlayan anka kuşunu görünce başını yana eğdi ve şöyle dedi: “Merhaba yukarıdaki! Bir şey arıyor gibisin. Yardım edebilir miyim?”

Anka kuşu süzülerek indi ve serçenin yanındaki bir dala usulca kondu. Kehribar rengi gözleri sıcak ve sevecendi. “Yuva yapmak için güvenli bir yer arıyorum,” dedi anka kuşu. “Ama ağaçlar o kadar çok ki hangisinin en iyisi olduğunu bilmiyorum.” Serçe göğsünü kabarttı. “Bu ormandaki her ağacı bilirim!” diye cıvıladı. “Beni takip et, sana göstereyim.”

Serçe daldan dala uçuştı, dik kuyruğu sallanıyordu. Anka kuşu onu izledi; uzun kuyruğu arkasında bir ateş şeridi gibi sürükleniyordu. Meşelerden ve akçaağaçlardan, huşlardan ve çamlardan geçtiler. Serçe hepsini tanıyordu. “Bu olmaz,” dedi. “Çok rüzgârlı. Şu da olmaz—yere çok yakın.” Anka kuşu gülümsedi. Bir rehberi olduğu için sevinçliydi.

Sonunda serçe, sık yapraklı, uzun ve sessiz bir ağacın önünde durdu. “İşte!” dedi. “Bu dal sağlam ve gizli. Rüzgâr buraya ulaşamaz, yapraklar da seni kuru tutar.” Anka kuşu bu sıcacık yere baktı ve kalbinde ılık bir parıltı hissetti. “Mükemmel,” dedi. “Ormanı çok iyi biliyorsun, küçük dostum.”

Serçe gururla parladı. “Hayatım boyunca burada yaşadım,” dedi. “Her gizli köşeyi bilirim.” Anka kuşu başını salladı. “Bilgin gerçek bir armağan. Benim büyüm var, ama bu yeri tek başıma bulamazdım.” Birlikte ince dallar ve yumuşak yosun toplamaya başladılar. Serçe gagasında küçük bir dal taşıyordu, anka kuşu ise altın gagasıyla onları birbirine örüyordu.

Çalışırken serçe ormandan bahsediyordu. “Sincaplar kovuk ağaca fındık saklar,” dedi. “Dere şu eğrelti otlarının hemen ötesinde. En güzel meyveler güneşli tarafta yetişir.” Anka kuşu hayranlıkla dinledi. Bu küçük, gündelik şeyler onun için yeniydi. “Ne çok şey görüyorsun,” dedi anka kuşu. “Gözlerin keskin, kalbin iyi.”

Serçe güldü. “Ya sen? O kehribar gözlerle ne görüyorsun?” Anka kuşu bir an durdu. “Büyü görüyorum,” dedi. “Yıldızlara değen dağların üzerinden uçtum. Şafağın ilk ışığının denizde dans edişini gördüm. Güneşin sıcaklığını kanatlarımda taşıdım.” Serçenin siyah gözleri kocaman açıldı. “Kulağa harika geliyor!”

Böylece anka kuşu yolculuklarının hikâyelerini paylaştı. Kadim ormanları ve gizli vadileri anlattı. Bir zamanlar kaybolmuş bir yıldızın evini bulmasına yardım ettiğini anlattı. Serçe büyülenmiş gibi dinledi. “Büyün muhteşem,” dedi. “Ama bence iyiliğin daha da güzel.” Anka kuşu başını yana eğdi. “İyilik mi?” diye sordu. “Evet,” dedi serçe. “Büyünü başkalarına yardım etmek için kullanıyorsun.”

Koydukları her dalla yuva güçleniyordu. Serçe, anka kuşuna kenarları nasıl sıkıştıracağını gösterdi ki rüzgâr içeri sızmasın. Anka kuşu yosunu usulca parlayarak ısıttı. “Büyün yuvayı sıcacık yapıyor,” dedi serçe. “Bilgin de onu güvenli kılıyor,” dedi anka kuşu. Büyük ve küçük, yan yana çalıştılar ve yuva tamamlandı.

O akşam dalda birlikte oturdular. Anka kuşunun tüyleri alacakaranlıkta usulca parlıyordu. “Çok uzun zamandır yaşıyorum,” dedi anka kuşu. “Ama senin gibi bir dostum hiç olmamıştı.” Serçe ona sokuldu. “Ben de hiç bu kadar büyülü biriyle tanışmamıştım,” dedi. “Ama biliyor musun? Bence en güzel büyü dostluk.”

Anka kuşu başını salladı. “Haklısın,” dedi. “Büyüm birçok şey yapabilir, ama iyi bir kalbin yerini tutamaz. Benden hiçbir şey beklemeden yardım etmeyi teklif ettin. İşte gerçek büyüklük bu.” Serçe usulca cıvıladı. “Sen de hikâyelerini ve sıcaklığını paylaştın. Birbirimize yardım ettik, dostlar da bunu yapar.”

O günden sonra anka kuşu ve serçe en iyi arkadaş oldular. Serçe anka kuşuna ormanı öğretti, anka kuşu da serçeye geniş dünyayı öğretti. Her zaman birlikte çalışarak başka kuşlar için daha çok yuva yaptılar. Orman hayvanları izledi ve öğrendi. En küçük canlı bile harika bir dost olabilir.

Anka kuşunun yuvası, dostluğun sıcaklığıyla dolu sıcacık bir yuva oldu. Serçe her gün ziyarete gelip ormandan haberler getirdi. Bazen anka kuşu dalı usulca parlatır, serçe de komik bir hikâye anlatırdı. Gülerler, paylaşırlar ve birbirlerinden öğrenirlerdi. Büyü ve bilgelik, yan yana.

Bir gün genç bir kuş anka kuşuna sordu: “Seni bu kadar büyük yapan ne? Büyün mü?” Anka kuşu serçeye baktı ve gülümsedi. “Büyüm bir armağan,” dedi. “Ama büyüklüğüm dostlarımdan geliyor. Serçe bana birbirimize yardım etmenin en güçlü büyü olduğunu gösterdi.” Serçe onaylayarak cıvıladı.

Ve böylece, ormanın kalbinde bir anka kuşu ile bir serçe dost kaldılar. Büyüklüğün boyla ya da büyülü güçlerle ölçülmediğini öğrenmişlerdi. Büyüklük, iyilikle ve yardım etme isteğiyle ölçülür. Anka kuşunun parıltısı dalı aydınlattı, serçenin neşeli şarkısı havayı doldurdu. Birlikte, ormanı herkes için daha sıcak ve daha dostça bir yer yaptılar.